

[Birthe Rønn Hornbech]

afgiver en beretning til statsrevisorerne, men den beretning er slet ikke afgivet. Ikke desto mindre diskuteres der i pressen og tilsyneladende også hos ombudsmanden en beretning, der slet ikke er der, og en beretning, som statsrevisorerne derfor selvsagt ikke har haft på dagsordenen.

Det betyder også, at ministeren ikke har haft lejlighed til at afgive de udtalelser til statsrevisorerne, som han skal, og som Folketinget selv i rigsrevisorloven har besluttet skal afgives. Hele den revisionsprocedure, som vi selv her i Folketinget møjsommeligt har opbygget, er nu smadret – i denne sag i hvert fald.

Jeg synes, man kan frygte for – vi ved det i hvert fald ikke – om det udkast, der foreligger, overhovedet er godkendt af Rigsrevisionens ledelse. Det er på en lidt bagvendt måde, det er kommet til vort kendskab på. Jeg finder i hvert fald personlig, at det er meget ejendommeligt, at man kan læse i Rigsrevisionens rapport, at man ikke synes at kunne kende forskel på de gebyrer og afgifter, der skal være en form for brugerbetaling, og så de afgifter, der træder i stedet for straf. Det må da være en fejltagelse fra Rigsrevisionens side. Det er præcis den slags hændelser, der anskueliggør, hvor uheldigt det er, at rapporten er blevet offentliggjort, før den sag er blevet sat på plads.

Derfor finder vi, at det er forkludret; derfor finder vi også, at vi er i en tvangssituation, og derfor er vi enige i, at man også medtager forslaget om parkeringsafgifter i lovforslaget. Men det er sandelig kun, fordi ministeriet udtrykkelig i bemærkningerne har understreget, at denne bestemmelse alene er medtaget for at sikre en fuldstændig opfølgning af den beretning, som altså slet ikke er en beretning, men kun et udkast.

Vi er helt enige med Justitsministeriet i, at parkeringsafgifter og andre afgifter, der træder i stedet for bødestraf, naturligvis overhovedet ikke kan falde ind under diskussionen om en eventuel overdækning.

Så vil jeg sige til den tilstedeværende presse, at jeg egentlig synes, det er utroligt, at så mange har følt sig kaldet til at afsige en ensidig dom over nogle personer, før sagens akter er fremlagt. Det er en imponerende indsats, men det bekræfter kun det kendte fænomen, at jo mindre man har sat sig ind i en sag, jo lettere er det at fælde dom over andre. Og jo mere pres-

sen har fejlet ind under gulvtæppet ved at undlade at forklare, hvordan procedurereglerne egentlig er, jo mere breder forvirringen sig om, hvad der er facts, hvad der er foreløbige vurderinger, hvad der er kendsgerninger, hvad Folketingets revisorer har pligt til at undersøge, og hvad der henhører under domstolene. Det synes jeg er meget beklageligt.

Men da pressen åbenbart ikke vil afvente Rigsrevisionens endelige beretning, der skal godkendes af Rigsrevisionens ledelse, og da pressen åbenbart ikke vil afvente statsrevisorerens vurdering, føler jeg trang til at sige, at med dette lovforslag taler vi kun om fremtiden. Sådan forstod jeg også den socialdemokratiske ordfører.

Afgørelsen af hjemmelspørgsmålet i de sager, som ifølge udkast til rigsrevisorberetning synes at være undersøgt, men som ledelsen ikke – ja, det ved vi ikke, men som ledelsen i hvert fald ikke officielt har tilkendegivet deres mening om, fordi der kun foreligger et udkast, denne afgørelse af hjemmelspørgsmålet henhører i første omgang under statsrevisorerne og derefter under Folketinget, når man har alle akter i sagen. Derfor er der i det lovforslag, vi behandler i dag, ikke taget stilling til tilbagebetalingsspørgsmålet. Og det er vigtigt at understrege dette, fordi der også om dette spørgsmål synes at være udbredt forvirring.

Lad mig understrege, at spørgsmålet om tilbagebetaling dels ikke er behandlet i det uofficielle udkast til rigsrevisorberetning, dels er det et spørgsmål, der i sidste instans alene henhører under domstolene. For alene domstolene kan påkende Folketingets grænser, altså afgøre, om et lovforslag er i strid med grundloven.

Med disse bemærkninger skal jeg meddele, at Venstre støtter lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det er jo altid dejligt med gode, fastslåede slogans som dette »ingen over og ingen ved siden af Folketinget«.

Jeg er ikke uenig i betragtningen, selv om den altid har forekommet mig at skulle tages med et lille korn salt, fordi det lyder jo vældig egenmægtigt: Ingen over os, vi er de øverste. Jeg skal ikke gå op i de højere luftlag, men dog bemærke til fru Birthe Rønn Hornbech, at fol-